

ואסיק רב חסדא לקושיינו: זאי אמרינע כרבה שאפילו אם אין לו צורך עתה במלאה, נמי חשיב צורך, הוαιיל ועלול להתעורר לו בה צורך לאחר זמן — אחרישה ביום טוב לא ליהייב!

שרוי אם יוזמנו לו הרובה צפורים, וידצת לשוחטן ביום טוב כדי לאוכלן, יצטרך לעפר הזזה שנעקר על ידי החירישה, כדי לקיים בו מצות כסוי הדם. ואם כן, לא יתחייב על החירישה הוαιיל וחוזיא חירישה זו לכיסוי דם

ציפור? ⁽¹⁾

אמר רב פפא בר שמואל: הכא במאיע סקינן, בחורש בקרקע שעשויה אבניים מקורזיות, שאינן מתרפררות לעפר על ידי החירישה. ואין ראיות לכיסוי הדם.

ומקשין: והלא ראיות הן אבניים אלו לכיסוי. שהרי יכול לבוטשן ולעשותן עפר. וממשنين: וכי כתישה ביום טוב מי שרי? והלא תולדת טוחן היא. ⁽²⁾

ומקשין: והרי ראיות הן לבוטשן בלבד יד, על ידי שניינו. שבאופן זה אין המלאכה אסורה מן התורה אלא ממשום שבות. ונמצא,

שפיזור על הקרקע חריצנים של גפן וזרעים של תבואה, וחרש את הקרקע, ובחרישה הוא חיפה אותו בעפר. והחיפוי בכלאים חשוב ורואה. ולוקה אף שםום "וכרמן לא תזרע כלאים". הרי כאן ארבעה לאוין.

מד-ב ה. והיתה החירישה זו בשנת השבעית. ובחרישתו לכוסות את הזרעה, הוא עופר על איסור שהוא תולדה דזוער. ולוקה אף שםום "שדרך לא תזרע". הרי כאן חמשה לאוין.

ג. וחרש חירישה זו ביום טוב, והרי הוא לוקה אף שםום "לא תעשה כל מלאכה". הרי כאן ששה לאוין.

ד. והאדם החורש הוא בלהן. והוא גם נזיר. וחרש חירישה זו אבית אטומאה [ביבית הקברות], והרי הוא לוקה ממשום לאו ד"לנפש לא יטמא", דכתיב בכהנים הרי כאן שבעה לאוין.

ה. וכן לוקה ממשום לאו ד"על נפש מת לא יבוא", דכתיב בנזיר. הרי כאן שמונה לאוין. נמצא דבחירישה אחת הוא מתחייב שמונה מלקיות.

חירישה לצורך כסוי הדם? ותירץ רב"ם שהפטור של מלאכה שאינה צריכה לגופה, שמכוחה התירו את החירישה [עין בהערה הקודמת] הוא ורק במלאת חירישה הנעשית בקרקע, שלגביו תיקון הקרקע נחשבת החירישה המלאכה שאינה צריכה לגופה. אבל כשכחות את האבן, הרי זהו תכלית המלאכה, לעשות את האבן לעפר כתוש.

1. ונמצא שלא נעשתה החירישה לתכלית תיקון הקרקע, אלא לתוכלית השימוש בעפר. והרי היא "מלאכה שאין צריכה לגופה", שפטורים עליה. שלא חייבה התורה בשבת, אלא כשבועה המלאכה אותה תוכליות שלשמה היא נעשתה במשכן. ושב"ם בתוס', ורבינו דוד בדעת רשי". והקשה הריב"א מדוע לא התירו כתישה כמו